

ГОЛОС МУЧЕНИКІВ

БЕРЕЗЕНЬ, 2026

Де вони зараз?

РЕЙМОНД КОХ БУВ ВИКРАДЕНИЙ 13 ЛЮТОГО 2017 РОКУ ЗА СВОЮ АКТИВНУ ХРИСТІЯНСЬКУ ДІЯЛЬНІСТЬ У МАЛАЙЗІЇ.
ВІДТОДІ СУСАННА КОХ ТА ЇЇ РОДИНА ШУКАЮТЬ ВІДПОВІДЕЙ.

Де вони зараз?

Активні послідовники Ісуса Христа у ворожих регіонах та країнах з обмеженими правами людини розповідають нам, що часто відчувають зневіру і самотність через переслідування або загрози з боку влади. Багато наших братів і сестер втратили родинні зв'язки і живуть у постійному страху через погрози з боку лідерів громад або членів родин. Нещодавно один із працівників «Голосу мучеників» повідомив нам, що в деяких країнах новонавернених християн не тільки виганяють із громад або родин, але й жорстоко переслідують, вдаючись до фізичного насильства.

Коли гнані послідовники Христа зазнають різних випробувань, їх надзвичайно підбадьорює те, що християни з усього світу підтримують їх постійною молитвою.

Саме тому в цьому бюлетені ми ділимося свіжими новинами про переслідуваних християн, чиї долі вам уже знайомі. Протягом багатьох років нас підбадьорювали ваші молитви за них та ваші небайдужі запитання.

Як ви побачите, ці історії ще не завершені. Наші брати і сестри й надалі потребують молитов та підтримки всесвітнього тіла Христового.

На нашому вебсайті ми регулярно публікуємо оновлення новин та актуальні молитовні прохання з усього світу. Це найкращий спосіб у режимі реального часу дізнатися, як ви можете підтримувати своїх переслідуваних братів і сестер у щоденній молитві.

<https://vom-ru.org/past-prayer-updates>

ДОБРОТА ЇЇ БАТЬКА

13 лютого 2017 року, коли пастор Реймонд Кох їхав на роботу в передмісті Куала-Лумпура, Малайзія, кілька автомобілів раптово оточили його машину й змусили з'їхати з дороги. Понад десяток чоловіків у масках вискочили з авто, кинулися до машини пастора і розбили вікно. Усього за 40 секунд нападники заштовхали пастора в одне зі своїх авто і зникли.

Коли колега-християнин показав 31-річній дочці Реймонда, Естер Кох, допис у соціальних мережах про викрадення її батька, вона ледь не зомліла. «Вони забрали його! Вони забрали його!» — кричала вона, поки подруга намагалася її втішити.

Під «вони» Естер мала на увазі тих, хто нещодавно надіслав їй батькові погрозу вбивством — недвозначне послання у вигляді двох куль у сигаретній коробці. Ця погроза надійшла після обшуку в його офісі, проведеного владою, яка звинувачувала пастора в спробах повернути малайських мусульман до християнства. Хоча етнічні меншини в Малайзії мають право бути християнами, етнічним малайцям заборонено навертатися до християнства, а будь-яке поширення Євангелія серед них вважається протизаконним.

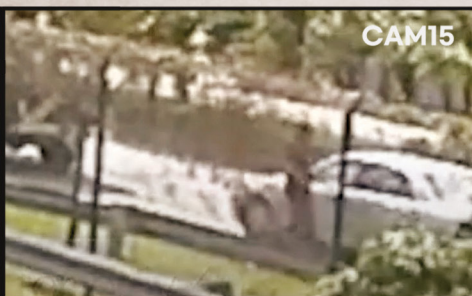
З того лютого дня минуло вже дев'ять років, але родина отримала вкрай мало нової інформації про Реймонда. Його автомобіль так і не знайшли, і аж до кінця минулого року ніхто не був притягнутий до відповідальності за це викрадення.

ЗРАЗКОВІ ЛЮБОВ І ВІРА

По суботах плавання з татом, а потім — гарячі гамбургери. Спів імпровізованих пісень для запам'ятовування біблійних віршів під його акомпанемент на гітарі. Слухання татових вигаданих казок на ніч про кумедних тварин. Це спогади, які змушують Естер усміхатися. Однак навіть у дитинстві Естер розуміла, що бути християнкою в Малайзії — країні з мусульманською більшістю і суворими обмеженнями — небезпечно і може призвести до ізоляції. Хоча вона добре пам'ятає молитви батька про захист їхньої родини, та найбільше запали їй у душу його любов і віра.

«Моє дитинство було дуже безпечне і щасливе, — сказала Естер. — Мій батько був винятковим прикладом віри. Він став для мене взірцем». Дівчина згадує, що бачила, як він вивчав і запам'ятовував Слово Боже, й особливо пам'ятає, як співала разом із ним, коли він поклав на музику вірш Івана 15:5: «Я Виноградина, ви галуззя».

Незважаючи на зайнятість батька, Естер завжди знала, що може розраховувати на те, що він її вислухає. «Одного разу в мене виникла проблема з друзями. Я

Камера відеоспостереження зафіксувала викрадення Реймонда (в білому автомобілі)

Естер відвідала організацію «Голос мучеників» у 2019 році, щоб розповісти про зникнення свого батька. За вісім років, що минули з того трагічного дня, Естер повернулася до університету, щоб здобути диплом психолога і допомагати іншим людям, які страждають від депресії

Уряд досі відмовляється повідомити родині, де перебуває пастор Реймонд.

ПЕРСПЕКТИВИ НАДІЇ

посварилися з ними і розповіла йому всю ту історію, — сказала вона. — Він тихо слухав мене, а коли я вилила всі свої переживання, сказав: "Бог знає". Він промовив лише ці два слова, і я відчула, що батько добре мене розуміє. Він нагадав мені, що Бог знає, що відбувається в моєму житті. Ці батькові слова підтримують мене і сьогодні: Бог знає те, що відбувається з ним зараз».

У ПОШУКАХ ВІДПОВІДЕЙ

У перші тижні після викрадення Реймонда Естер та її родина переживали мінливі та виснажливі емоції: від шоку до страху, від періодичної надії до відчаю і, нарешті, до горя. За інформацію про місцеперебування Реймонда було призначено винагороду, але відгукнулися лише дві людини, і вони, здавалося, не мали жодних конкретних відомостей.

Фрагменти нової інформації поступово допомагали родині скласти картину того, що сталося. Очевидець викрадення надав детальні свідчення з перших рук, а члени родини, обійшовши всі будинки та опитавши мешканців, самотужки знайшли камеру відеоспостереження, яка зафіксувала весь інцидент.

У 2019 році Комісія з прав людини Малайзії утворила комітет для нагляду за поліційним розслідуванням. Вона встановила, що до зникнення Реймонда був причетний спеціальний відділ — розвідувальна служба у складі малайзійської поліції, яка переслідувала його через релігійну діяльність. Минули роки, перш ніж звіт комісії був опублікований, і навіть тоді він пройшов жорстку цензуру.

Нарешті, у листопаді 2025 року Високий суд Куала-Лумпура зобов'язав уряд Малайзії виплатити Сусанні Кох (дружині Реймонда) відшкодування в розмірі понад 8 мільйонів доларів США, а також здійснювати додаткові виплати доти, доки пастора Реймонда не буде знайдено. Розглянувши докази, Високий суд також встановив, що під час викрадення пастора Реймонда Коха поліція діяла за вказівкою уряду.

Хоча Сусанна завжди відверто говорила про долю свого чоловіка та пошуки відповідей, Естер лише нещодавно почала публічно висловлюватися з цього приводу. До Дня батька 2024 року дівчина знайшла в собі мужність виступити у великій церкві та дати інтерв'ю малайзійській газеті про досвід своєї родини.

«У якомусь сенсі я не відчувала, що можу говорити про це, — сказала вона, — але Бог знайшов спосіб підштовхнути мене. Я погодилася виступити, бо хочу, щоб більше людей дізналися про мого батька і про те, якою людиною він був. Я прагнула поділитися тим, чого Бог навчив мене. Я думаю, що мій досвід, пов'язаний з історією мого батька, може надихнути інших побачити, як Бог бере участь у нашому житті щодня, навіть коли ми стикаємося з труднощами».

Мотивацією у житті Естер став улюблений біблійний вірш її батька — Єремії 33:3: «Покликуй до Мене і тобі відповім, і тобі розповім про велике та незрозуміле, чого ти не знаєш!» Відчуваючи покликання повернутися до навчання, Естер зараз здобуває психологічну освіту, яка дозволить їй допомагати людям, що борються з депресією та тривогою, — станами, які вона пережила сама після викрадення батька.

Поки родина продовжує шукати правду про те, що сталося з Реймондом, Естер зрозуміла: Бог здатний перетворити страждання на щось безцінне — надію.

«Насправді я багато разів ставила собі ці запитання: який сенс у стражданнях? Якщо світ сповнений страждань, то чи існує Бог? — сказала вона. — Я з'ясувала, що роль Бога у стражданнях полягає в тому, щоб давати нам надію. У цьому світі ми стикаємося зі стражданнями. Ми живемо в грішному світі, тому життя не завжди буде таким, яким ми хочемо його бачити. Але через біль, труднощі й навіть через переслідування ми знаходимо надію у Христі».

Отримавши лагідне наставництво від батька у бурхливі підліткові роки, Естер тепер бачить ту саму надійну лагідність у своєму Небесному Отцеві. «Коли нам була потрібна мудрість, — промовила дівчина, — ми могли покладатися тільки на Бога і довіряти Йому».

Вона добре пам'ятає головне: «Бог знає».

Християни в Малайзії та в усьому світі організували молитовні ланцюжки та протести на підтримку Реймонда та його родини

Близько 56 % населення Малайзії є мусульманами-сунітами, а серед етнічних малайців цей показник сягає майже 100 %. Євангелізація серед малайців, а також їхній перехід в іншу релігію заборонені законом

ОСТАННІ, ХТО ЗАЛИШИВСЯ

Примітка редактора: Уперше ми поділилися їхньою історією у 2022 році. Нижче наведено інтерв'ю з Луїсом і Софією, яке відбулося через чотири дні після того, як їхній будинок було зруйновано вдруге.

Звук пострілів і вибухів був жахливо знайомим. Коли коаліція марксистських партизанів і членів наркокартелю захопила їхнє місто, Софія чекала на повернення свого чоловіка Луїса. Була третя година ночі, березень 2024 року.

Луїс — місіонер і пастор, який служив селянам у глибині колумбійських джунглів. Тієї ночі він відвіз на човні 30 християн у місце, безпечне від насильства, що охопило їхнє село. Вони сіли в позичений човен, маючи при собі лише речі, які могли нести. «Боже, бережи нас, — молився Луїс, коли вони відпливали від берега. — Розчисти нам шлях, щоб ми могли оминати небезпеку».

Це був уже другий випадок менш ніж за п'ять років, коли Луїс і Софія втратили все заради Євангелія. Території їхнього служіння — «червоні зони» Колумбії — контролюються не урядом, а бойовими угрупованнями. Богослужіння, євангелізація та будь-які

переміщення в цих районах є смертельно небезпечними, оскільки партизани прагнуть контролювати кожен аспект життя селян.

Коли Луїс і Софія вперше втекли разом зі своєю громадою в 2021 році, партизани дали їм лише три години, щоб покинути селище. І тоді, як і зараз, вони виїхали останніми, адже до кінця піклувалися про свою паству.

Коли один із друзів-пасторів дізнався про їхню ситуацію, то швидко організував для Луїса і Софії зустріч зі своєю родиною на пасторській конференції, яка саме мала розпочатися. Це була чудова нагода для щирого спілкування, де пастори та місіонери змогли отримати втіху в колі тих, хто служить Господу в «червоних зонах». Підтримка християн, які розуміли їхні страждання, молилися за них і підбадьорювали, подарувала Луїсу і Софії нову надію.

Після першого нападу в 2021 році Луїс і Софія без зволікань знайшли нову базу для служіння і створили мережу з понад 50 сіл, де ділилися Євангелієм. Вони також заснували церкви, які намагалися відвідувати двічі на місяць. Щоб дістатися до деяких громад, їм доводилося годину плити човном, а потім ще кілька годин іти пішки крізь джунглі. До інших сіл доводилося подорожувати кілька годин на човні. «Скільки часу триватиме дорога, залежить від того, чи стріляють, чи ні», — сказав Луїс.

«У нашому дитинстві завжди було багато насильства з боку збройних угруповань, — розповіла 21-річна Нідія, друга дочка Луїса і Софії. — Ми завжди жили в страху перед бойовиками. Але ми усвідомили, що Бог любить нас, що Він завжди поруч і що Він піклується про Своїх дітей. Саме так ми і росли — в оточенні насильства».

Коли Луїс і Софія отримали прямі погрози, що їхніх доньок, Нідію та Мануелу, примусово мобілізують до партизанського угруповання, то ухвалили болісне рішення відправити дівчат до віддаленого міста, де ті могли б жити в родині іншого пастора. Сім'я була розділена на півтора року. За цей час Нідія і Мануела навчалися на програмі з учнівства і служіння, що спонукало обох відповісти на той самий поклик, який колись привів їхніх батьків у джунглі. Повернувшись до «червоної зони», вони почали служити разом із батьками.

«Я отримала відповіді на багато питань, які у мене турбували, — сказала Мануела (дівчині зараз 24 роки). — Тож під час підготовки до служіння моя віра в покликання від Бога зміцнилася. Ми трохи боялися повертатися, але там була наша родина, наша церква, тому ми повернулися, просто покладаючись на Бога».

Після нападу в березні 2024 року Луїс і Софія опинилися перед вибором: як годувати сім'ю, де шукати притулок і як продовжувати проповідувати Євангеліє в «червоних зонах».

Саме тоді Луїсу зателефонував той самий пастор, який допоміг його сім'ї три роки тому. Він знову запросив їх: «Приїжджайте на пасторську конференцію, і ми

Діти Луїса і Софії, зокрема Нідія (у центрі) та Мануела (праворуч), отримували погрози насильством і примусовим вербуванням із боку марксистських партизанських угруповань

будемо вам служити». Із вдячними серцями Луїс і його сім'я прийняли запрошення.

«Служителі "Голосу мучеників" — наче ангели, що зійшли з неба, — розповів Луїс. — Вони допомогли розв'язати потреби, які я вважав нездоланими. Я славлю Бога і благословляю цих людей».

«Служіння Господу варте всього, — додала Софія. — Три роки тому я дуже боялася смерті, але тепер страху немає. Я довіряю Господу. Як сказав апостол Павло: «Для мене смерть — це надбання». То що ж найгірше може статися? Що я втрачаю?»

Луїс і Софія просять молитися про Боже забезпечення, про «можливості дістатися місць, де чекають на Євангеліє», і про мудрість щодо подальших кроків у їхній праці. Вони також шукають способи поділитися звісткою про прощення і любов Христа з тими самими партизанами, які погрожували їм і двічі виганяли їх із дому.

Мануела просить молитися за молодь і дітей, які відвідують церкви в «червоних зонах». «Багато молодих людей примусово забирають на війну», — сказала дівчина.

Луїс і Софія та їхні діти не лише самі готуються до переслідувань за християнську віру, а й навчають інших, що шлях за Христом не є нелегким, особливо в «червоних зонах». «Ми не просто живемо в умовах переслідувань, ми готуємо й інших до того ж — вчимо їх страждати за справу Божу, — впевнено промовив Луїс. — Хоча ми отримуємо Його благословення, необхідно й страждати, щоб люди пізнали Євангеліє».

Але радість служіння Господу, за словами Софії, робить страждання вартими того. «Ми живемо для Христа», — підсумувала дівчина.

Луїс і Софія переїхали з родиною до нового міста. Вони продовжують засновувати церкви та нести Добру Новину Ісуса Христа людям у «червоних зонах» Колумбії, зокрема й тим партизанам, які раніше протистояли їм.

Партизанські угруповання, такі як FARC та ELN, контролюють великі території Колумбії і жорстоко протистоять поширенню Євангелія

Двічі втікши від насильства партизан, Луїс вчить свого 7-річного сина не піддаватися страху і жити для Христа